

Etnisk udrensning

Zionismens ledere har altid været opsat på en israelsk stat uden de oprindelige arabiske indbyggere. Det var den britisk-jødiske forfatter og talsmand for Storbritanniens zionister, Israel Zangwill, som i 1905 – med udgangspunkt i Det Gamle Testaments blodige beretninger om jødernes erobring af Det Forjættede Land og fordrivelse af dets ikke-jødiske indbyggere – advarede mod den kommende jødiske stats problemer med Palæstinas arabiske indbyggere.

”Vi må være rede til enten at drive dem (de arabiske stammer) ud ved sværdet, som vore forfædre gjorde, eller tumle med det problem at have en stor fremmed befolkning ...” (Masalha, side 10).

Det er det, Israel har været i gang med siden 8.-9. oktober: at drive Gazastribens 2,2 millioner palæstinensere ud ved det symbolske sværd – bombefly, droner, angrebshelikoptere, missiler, kampvogne.

I 1941 skrev direktøren for Den Jødiske Nationalfonds Jordkontor, Yosef Weitz, efter en tur rundt i det centrale Palæstina i sin dagbog om, hvad han havde set. De store (arabiske) landsbyer med myldrende befolkninger omgivet af dyrket jord med oliven, druer, figner, sesam og majsmarker, og Weitz kom i tvivl om, hvorvidt de indvandrende jøder ville være i stand til at opretholde de spredte jødiske bosættelser blandt disse eksisterende arabiske landsbyer, ”som altid vil være større end vores?”, og betroede sin dagbog: ”... og endnu engang hører jeg denne stemme kalde inden i mig: Evakuer dette land” (Masalha, side 133).

Det var den samme indre stemme, Benjamin Netanyahu hørte efter Hamas’ angreb 7. oktober, og Israels første brutale bombeangreb mod Gazas befolkningscentre havde beredt grunden for en palæstinensisk masseflugt fra den snart ubeboelige enklave. Israelske medier citerer Netanyahu for at sige, at ”vores problem er at finde lande, som er villige til at absorbere Gazas indbyggere, og vi arbejder på det” (*Antiwar.com*, 3. januar 2024).

Idéen om at rense Gazastriben for dens palæstinensiske befolkning er langsomt ved at blive en officiel israelsk regeringsposition, skrev mediet *Zman*

Israel (*Antiwar.com*, 3. januar 2024). En højtstående israelsk embedsmand citeres for at sige, at Israel allerede diskuterer med Congo og andre nationer om at tage palæstinensiske flygtninge. Det var indlysende fra starten af Israels angreb på Gaza, at den israelske regering ønskede at opnå etnisk udrensning af enklaven, skriver *Antiwar.com*.

13. oktober, mindre end en uge efter Hamas' angreb, anbefalede et lækket dokument fra Israels ministerium for efterretningsvirksomhed, at leveforholdene i Gazastriben skulle gøres så umulige at leve i, at beboerne ville blive tvunget til at flygte til andre lande, inklusive det egyptiske Sinai, Grækenland, Spanien og Canada, skriver netmediet *The Cradle* (11. marts 2024).

Israelske og udenlandske medier har siden krigens start beskæftiget sig indgående med de israelske planer om etnisk udrensning af Gazastriben. 17. oktober offentliggjorde den israelske tænketank *The Misgav Institute for National Security and Zionist Strategy* ifølge *Carnegie Endowment* (31. oktober 2023) et papir med opfordring til den israelske regering til at drage fordel af ”den enestående og sjældne (*sic*) mulighed til at evakuere hele Gazastriben” og genbosætte palæstinenserne i Kairo med hjælp af den egyptiske regering.

Israel har aldrig opgivet den grundlæggende zionistiske politik med fordrivelse af palæstinenserne som forudsætning for den jødiske stats eksistens.

Således mente statszionismens grundlægger Theodor Herzl, endnu inden han havde formuleret teorien om den jødiske stat, at araberne i Palæstina måtte finde sig et andet sted at leve. I et dagbogsnotat fra juni 1895 skrev han: ”Vi skal forsøge at lokke den fattige befolkning til at drage over grænsen ved at skaffe arbejde for den i transitlandene, mens vi nægter dem beskæftigelse i vores eget land...” (Masalha, side 9).

Løsningen på det ”arabiske problem” har optaget zionisterne siden de første europæiske jøder satte fod på palæstinensisk jord for over 100 år siden. Der eksisterer omfattende dokumentation for idéen om folkeflytning. Zionistiske leders erindringer og dagbøger giver et klart billede af transfer- eller fordrivelsestanken som et gennemgående træk i den zionistiske bestræbelse på at skabe en jødisk stat uden arabiske borgere. Transfer-idéen blev fra 1930-erne en integreret del af zionismen. Zionisterne hentede modellen for flytningen af Palæstinas arabere i den store græsk-tyrkiske folkeombytnings efter Første Verdenskrig og Stalins deportationer af hele folkeslag i Sovjetunionen. De arabiske nabolande blev udnævnt til palæstinenserens ”naturlige hjemlande”, og USA og Europa blev bedt om at medvirke, som det også er tilfældet i dag omkring Gazakrisen.

Balfour Deklarationen og dens løfte om britisk støtte til at skabe et jødisk hjemland i Palæstina gjorde transfer-idéen mere konkret. Zionisterne henvendte sig nu til

arabiske ledere om at aftage Palæstinas arabiske befolkning mod konkret jødisk økonomisk hjælp i processen. Men først med den britiske Peel-kommissionens delingsplan i 1937 gjorde zionisterne transfer-tanken til officiel politik. I takt med at udsigterne til en selvstændig jødisk stat blev tydeligere, blev zionisterne også mere dristige. De oprettede specielle afdelinger og arbejdsgrupper og permanente transfer-komiteer, som udelukkende beskæftigede sig med planer om at rydde Palæstina for arabiske indbyggere.

Tanken om folkeflytning blev gjort til virkelighed med fordrivelsen af 750.000 palæstinensere i krigen omkring den israelske stats oprettelse i 1948, og den blev genoplivet i Seksdageskrigen i 1967 med fordrivelse af yderligere et par hundredetusinder palæstinensere, som blev drevet over Jordanfloden. ”Jordan er Palæstina” har været et samlende råb på den israelske højrefløj i årtier.

I et interview med *New Left Review* i 2004 satte den israelske historiker Benny Morris ord på, hvad der altid har været gængs opfattelse i Israel, nemlig at ”hvis det zionistiske projekt skulle ende galt for jøderne, så ville det skyldes, at Ben-Gurion ikke gennemførte den fuldstændige uddrivelse af palæstinenserne i 1948. Fordi han efterlod en stor og flygtig demografisk reserve på Vestbredden og i Gaza og i selve Israel”. Ifølge Morris ville en fuldstændig uddrivelse af palæstinenserne ”have stabiliseret staten Israel i generationer” (*CounterPunch*, 22. januar 2024).

I militærkredse og blandt Israels politiske generaler

er der aldrig lagt skjul på, at alle palæstinenserne skulle have været drevet ud i 1948. Den israelske journalist og sprogforsker Tanya Reinhart skriver i sin bog *Israel/Palestine* (side 203 og 106), at man ikke skal ignorere det, når politiske generaler taler om ”Anden halvdel af 1948”. Eller når den israelsk-palæstinensiske konflikt i den israelske diskurs betragtes som ”1948-krigens uafsluttede business”. Reinhart citerer ministerpræsident Ariel Sharon for i et interview i *Haaretz* i 2001 at sige, at ”uafhængighedskrigen ikke er slut”, og at ”vi lever ikke sikkert her, og at det derfor er umuligt at sige, at vi har fuldført arbejdet, og at vi nu kan hvile på vores laurbær”.

I en tale til israelske universitetsstuderende i 1989 sagde Benjamin Netanyahu: ”Jeg tror stadig, der er mange muligheder for at udvise mange mennesker” (Al-Haq, side 310, note 8).

Forskellige afsløringer i israelske medier og lækager fra militære kilder i forbindelse med Israels aktuelle bombning af Gaza fjerner enhver tvivl om, at der gennem længere tid har været lagt planer om at ”gøre jobbet færdigt”, som begyndte med Nakba’en i 1948. Allerede i november 2023 annoncerede den israelske landbrugsminister Avi Dichter, at ”nu ruller vi Gaza-Nakba’en ud” (det tyrkiske nyhedsbureau *Anadolu Agency*, 12. november 2023).

Det blev en ulige kamp for palæstinenserne at undgå fordrivelse og tvungen udvandring, en kamp imod

uigennemskuelig jura, statsorganiseret vold og civile overgreb under hærens opsyn og beslaglæggelse af jord til forskellige formål, deportationer på grundlag af love fra den britiske mandattid og indgreb i palæstinenserne familiemæssige forhold. Palæstinenserne har siden Israels oprettelse været udsat for statsstyret chikane og et konstant pres for at rykke over Jordanfloden eller flytte til andre lande.

Siden Israels oprettelse og op gennem årtierne til 1970-erne forsøgte israelske ledere som David Ben-Gurion ved flere lejligheder at annektere Gazastriben. Det handlede blandt andet om at have kontrol med enklavens overfyldte flygtningelejre og med tiden gøre Striben helt israelsk. Annekteringen lykkedes ikke, men blev afløst af militær besættelse og belejring.

Israel var fra begyndelsen opmærksom på den demografiske udvikling i Gazastriben og dens indflydelse på den nye stat i Palæstina. Ministerpræsident Levi Eshkol var besat af den mulige sikkerhedstrussel fra Gaza og risikoen for ”en flygtningebølge på march fra Gaza ind i Israel”. Privat spekulerede Eshkol i muligheden for at sende 100.000 flygtninge til Irak eller Libyen (Filiu, side 135).

Den israelske regering forsøgte også med projekter, der skulle tynde ud i Stribens befolkning, blandt andet ved at ødelægge deres lejre eller ved at reducere levestandarden til et sådant niveau, at folk ville blive

tvunget til at rejse. I februar 1968 skabte Eshkol en enhed under sin egen kommando, som skulle samarbejde med Mossad og Shin Bet (Israels efterretningstjenester) om at opmuntre Gazas flygtninge til at udvandre. Der blev blandt andet sendt følere til ledere i Latinamerika om at modtage flygtninge, ligesom flygtningene fik tilbud om betaling for at rejse. Men det projekt blev kun en begrænset succes. Palæstinenserne ville ikke være med (Filiu, side 135).